

Porcelánový jednorožec

Mám ten den pořád před očima, jako by to bylo včera. Bylo nám dvanáct a byli jsme zvědaví. Napadlo nás, že se oknem vloupeme do opuštěného domu u cesty za vesnicí. Když jsme se dostali dovnitř, začali jsme všechno prohledávat. Při prozkoumávání jeho tajuplných koutů a pokladů jsme cosi zaslechli – byl to zvláštní zvuk, který vycházel ze staré, zrezivělé skříně. Ostatní chlapci ze strachu utekli, ale já ne. Zůstal jsem chvíli nehybně stát před tou temnou, otevřenou skříní. Vzadu v jejích útrobach jsem spatřil cosi zvláštního. Vytáhl jsem z kapsy otcův zapalovač, který mi ještě ten den daroval, a vlezl jsem dovnitř. Vzadu ve zdi byla tajná místnost, na jejímž konci seděla schoulená, vystrašená dívka. V ruce svírala porcelánového jednorožce, kterého mi vzápětí podala. Byla to židovka. V tu chvíli jsem uslyšel, jak se v přední místnosti sype sklo na dřevěnou podlahu. Přišli si pro ni. Ihned jsem zareagoval a řekl jí, ať uteče. Ona utekla, ale mě chytili. V ruce za zády jsem držel jejího porcelánového jednorožce. Musel jsem ho vydat, ale i když jsem tento jejich rozkaz uposlechl, bití jsem se stejně nevyhnul. Když jsem bezvládně ležel na zemi, slyšel jsem, jak se jednorožec třísť o podlahu. Každý den na tu dívku myslím.

Od toho dne uplynulo šedesát let a já opět stojím před tím stejným domem jako tehdy. Už se tam ale nemusím vkrádat oknem, stačí jen zazvonit. V ruce křečovitě svírám krabici s opraveným jednorožcem. Konečně jsem se po šedesáti letech odvážil podívat se té dívce do očí a vrátit jí, co je její.

Barbara Schmidtová, 1.A